

عنوان مقاله:

خودآئینی اخلاقی در قرآن کریم

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های اخلاقی، دوره 14، شماره 54 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محسن باقری - دانشگاه قم

سید احمد فاضلی - دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

خودآئینی مفهومی است که از زمان یونان باستان در عرصه سیاست مطرح بوده است اما کانت نقشی بنیادین در اخلاق برای آن قائل شد. او معتقد است فاعل اخلاقی علاوه بر این که تابع امر مطلق، به عنوان قانون اخلاق است، آفریننده آن نیز هست. این مفهوم بعد از کانت تعاریف و جایگاههای دیگری همچون خود آئینی شخصی و خود آئینی عقلانی نیز یافت. دورکین در کتاب خود درباره خود آئینی، صورت بندی عامی از خودآئینی اخلاقی بدست داده است که محور در آن "از آن خود بودن اصول اخلاق" با معانی گوناگون است. در این مقاله ابتدا مفهوم خودآئینی و مولفه های آن از قبیل خود قوام بخشی، خود کنترلی، عقلانیت و استقلال از نگاه فیلسوفان تبیین شده است و سپس از طریق همین مولفه ها، خوانشی از این مفهوم در قرآن کریم دنبال شده است. می توان گفت خود آئینی در برخی از معانی خود در قرآن کریم مطرح شده و یکی از مولفه های عامل اخلاقی قلمداد شده است.

کلمات کلیدی:

خود آئینی، خودآئینی اخلاقی، خود قانون گذاری، خود قوام بخشی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1880382>

